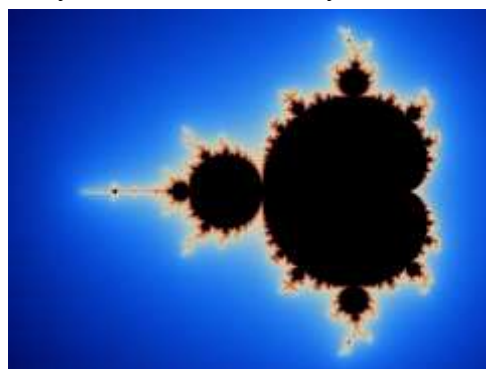

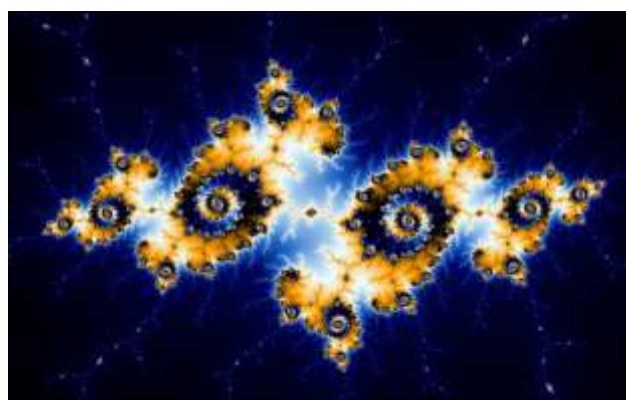
Benoît Mandelbrot

(ur. 20 listopada 1924 w Warszawie, zm. 14 października 2010 w Cambridge) – był urodzonym w Polsce francuskim i amerykańskim matematykiem i politykiem o szerokich zainteresowaniach naukami praktycznymi. Nazywał siebie „fraktalistą” i jest uznawany za wkład w dziedzinie geometrii fraktali.

Będąc profesorem na Uniwersytecie Harvarda Mandelbrot zaczął badać fraktale zwane zbiorami Julii, które były niezienne przy pewnych przekształceniach płaszczyzny zespolonej. Dzięki swojej pracy w IBM oraz dostępowi do komputerów był jednym z pierwszych, którzy wykorzystali grafikę komputerową do tworzenia i wyświetlania fraktalnych obrazów geometrycznych, co doprowadziło do odkrycia zbioru Mandelbrota w 1980 roku. Pokazał, jak można stworzyć złożoność wizualną z prostych reguł. Powiedział, że rzeczy zwykle uważane za „szorstkie”, „bałagan” lub „chaotyczne”, takie jak chmury czy linie brzegowe, w rzeczywistości mają „stopień uporządkowania”.

Mandelbrot stworzył pierwszą w historii „teorię szorstkości” i dostrzegł „szorstkość” w kształtach gór, linii brzegowych i dorzeczy, w strukturach roślin, naczyń krwionośnych i płuc, czy w gromadach galaktyk. Jego osobistym dążeniem było stworzenie wzoru matematycznego do pomiaru ogólnej „szorstkości” takich obiektów w przyrodzie.

Mandelbrot został nazwany artystą, wizjonerem i indywidualistą. Jego nieformalny i pełen pasji styl pisania oraz nacisk na intuicję wizualną i geometryczną (poparty licznymi ilustracjami) sprawił, że jego książka – „Fraktalna Geometria Natury” stała się

dostępna dla nie-specjalistów. Książka ta wywołała powszechne zainteresowanie fraktalami i wniosła wkład w teorię chaosu oraz inne dziedziny nauki i matematyki.

Jego kariera naukowa związana z matematyką i geometrią wniosła wkład w wiele dziedzin jak fizyka statystyczna, meteorologia, hydrologia, geomorfologia, anatomia, taksonomia, neurologia, kosmologia fizyczna, inżynieria, teoria chaosu i wiele innych. Za swoją pracę został wielokrotnie nagrodzony m.in. w 1993 został uhonorowany Nagrodą Wolfa w fizyce, a w 2003 został wyróżniony prestiżową Nagrodą Japońską. Otrzymał 16 tytułów doktora honoris causa.

